

velim, atque hic mos est omnibus, quod ego scio, veris aibus. Apparet autem has non ex penais esse compositas, verum ex mera quadam cute constare, tribus tamen in qualibet alarum nervis, & satis robustis per longum fibris transcurrentibus, pellemq. illam firmantibus, alij vnguiculi, præter pusillos & vix conspicuos dictos, in alarum oris nulli videntur, qui vesperilionibus sunt proprii potius, quibus parietibus, muris, & arboribus fixi hærent.

Alarum substantia & color

Transparet autem hæc alarum pellicula, ad candela lumen, quarum color interna parte palcarum est, sed obscurior, externa caruleo, & aliquantulum rufo atque nigricante relucet. Multis quoque hæc extra orbiculis oblongioribus, & ouatis, quasi pavonum oculis, distinguuntur, quæ oculis nostris delectationem magis quam terrorem incutiunt.

Maxillarum & femorum ossa, thoracis ac cauda vertebra, & pleræque costæ, carne ac cute suâ denudata omnia, non spinas piscium atque serpentum simulant, sed vera quadrupedum, aut avium ossa emulantur. Pellis tamen siue cutis, quatorum animal obducitur, serpentina potius videtur, quam alterius vllius bestia, licet squamosa non multum sit. Color varius, præcipuus est viridis cum caruleo, subluteo, & nigricante mixtus. In dorso, & supina corporis parte magis virefcit, sub collo, ventre, & prona parte magis flavescit. Atque hæc fuscincta quidem, genuina tamen, & verissima animalis huius, non à circulatoribus aliquo artificiosè compositi, sed à Deo, ac Natura realiter in lucem producti, est expositio. Quod sicuti verbis in charta, ita lineamentis suis in tabella expressum, curiosi lectoris oculis, & menti exhibere volumus, idq. eo libentius præstitimus, quod certissime sciamus, à nullo Zoographo, ita exactè descriptum, atque concinnè eiusmodi Draconem depictum, veluti hic factum, vnaquam fuisse.

Ossa vera in hoc sunt non spinæ ve in piscibus & serpentibus. Cutis seu corium. Totius animalis color.

Similis & tam accurata animalis huius descriptio vix à quocquam alio est facta.

Artificio sus Draconis à Calculario proponitur.

Prodiit nuper magnam satis opus, cum figuris pulcherrimis in æs incisus, naturalium rerum mirabilium, quæ in celebri Calcularij Veronenfis museo iam dudum conservantur, in quo dum verum Draconem nunquam forsitan scriptor vidisset, nedum habuisset, coactus fuit falsum, vt ipsemet Calcularius fateatur, nobis proponere ex Raia pisce, à circumforaneo, nisi fallor, quodam concinnatum, de quo hæc eius verba habentur: *Monstruosum hoc animal, quod spectandum exhibetur, formam illius virulentissimi Basilisci imitari dices, verum scias, ne quid mendacij hoc nostro in Nomenclatore reperiat, Basiliscum non esse, nec Draconem, sed esse piscem maris alvum, Raiam nimirum lævem, in hanc formam manu artificis fabricatam.*

Aristoteles niqua serpentes bipedes admittit.

Quod si ex Aristotele sciscitatus esses, an Natura vnquam serpentem bipedem produxisset? per omnia tibi sacra, iuraq. hoc nunquam ab ea factum, nec fieri posse iurasset, hic enim, Gaza interprete, ipse lib. 1. cap. 5. hist. animal. scripsit: *Enimvero alijs pedes Natura dedit, alijs negavit, & quæ obinent pedes, aut binos hæc habent, vt homines vt aues; duo hæc tantummodo genera, aut quaternos, vt lacerta, vt canes: aut plures vt Centipedes & apes.* Augustinus Niphus ad hunc locum ait; *non esse alia bipeda, quam homines & aues.* Iulius Cæsar Scaliger quoque hunc textum ita vertit: *Animalium præterea quedam pedes habent, quedam non habent, & illa quidem aut binos, vt homo & auis sola.* Rectè Scaliger, ita enim

enim Græcè Aristoteles loquitur. *Kai tau xivvov ta met do pedes xxi oia d' d'pavov* *tal spiv vira.* Erit igitur hic *Dracunculus* noster, cum homo non sit, & *Serpens* ex Aristotelis doctrina, esse nequeat, erit, inquam, *ape*, hoc est *avis*. Nam eodem libro cap. 24. ait: *Caret pedibus omne genus Serpentum vt pisces.* Idem lib. 5. hist. animal. cap. 4. *Quæ autem pedibus carent, inquit, & longo sunt corpore vt Serpentes, vt murena, ijs coitus complexu mutuo supinarum partium agitur.* Et licet hic ex aliorum sententia *Serpentibus alas* quoque dare voluerit, *pedes* tamen nusquam concessit.

Ex Aristotelis mente Draco noster esset potius auis quam serpens.

Quamuis enim *pedes lacertis* tribuerit, hos tamen à *Serpentibus*, quos *apes* perpetuò dixit, separavit. Itaque 2. hist. animal. cap. 17. ait: *Genus Serpentum omnia ferè proxima lacertis, ex terrestri oviparo genere habere species, si pedes ijs demas, longitudinem addas.* Et vt demus *lacertos* etiam ex *Serpentum* genere quodammodo esse, quatuor tamen his semper, veluti & *Crocodilis*, binos verò pedes nunquam assignavit.

Serpentes vbiq. apedes non pedatos, minime bipedes Aristoteles statuit

Veruntamen hic aliquis Aristotelis sensum mentemq. explorare merito posset, quomodo solam *Auem* cum *Homine bipedem* esse statuerit? Cum tamen *Vesperilio bipes* quoque sit, & *avis* tamen minimè censeatur, est quidem *volucris*, sed non *avis*, hoc est *spiv*. Aristotelis hæc, non mea doctrina est, sic enim loquitur lib. 1. hist. animal. cap. 5. *Scaligeri* versione: *Volucres autem alia pennis prædita sunt, vt aquila, & accipiter: alia earum loco membranas, vt apes, & scarabæus: alia corium habent, vt vulpes & vesperilio, pennatorum igitur genus auis vocatur, (spiv xavvov) reliqua duo genera unum nomen, quo dicuntur, non habuere.* *Vesperilio* igitur cum pennis careat, *avis* non erit, hoc est *spiv*, & *bipes* tamen est, quare pulchrè de hoc animali hoc eodem loco *Scaliger*: *Mirum animal, inquit, bipes, quadrupes, ambulans non pedibus, volans non pennis, videns non luce, cæcus in luce, extra lucem luce videtur, in luce luce caret, auis cum dentibus, sine rostro, cum mammis, cum lacte, pullos etiam inter volandum gerit.*

Vesperilio an auis sit.

Vesperilionum animal.

Possem & ego ad *vesperilionem*, cuius exquisitum scleton inter alia colligatum teneo, symbolam meatu conferre, nisi parergon censerem. Hoc interim reponendum illis volo, qui arguere possent, *vesperilionibus* pedum nullum vsum esse, cum dixerit contrarium Aristoteles lib. 1. hist. animal. cap. 1. *Animal quod voluere captum sit, vt piscis natatilis solummodo est, nullum novimus, nam & quæ pennis cutis volant, ingredi possunt, unde vesperilioni etiam pedes sunt, & vitulus marinus pedes habet minutos.* Pedes igitur *vesperilionis* ad ingrediendum concessit *Philosophus*. Verum de *ave Paradisea* quæ *apes* esse, & semper volare creditur, de qua noster hoc libro auctor etiam, nos fortè in secundo tomo disputabimus.

De vesperilione etiam rari aliquid auctor afferre possit.

Vesperilionibus suis vitur.

An dentur aues apedes?

Nunc ad *Dracunculum* redeamus. Hunc igitur bipedem esse cum constet, *boninem* autem dicere nefas sit, & *avis* esse nequeat, quod pennis non sit vestitus, & à *Serpentum* numero, quia binos pedes habet, excludatur, *vesperilionem* vt facias, ex Aristotelis decretis, solum restat. Atqui *vesperilio* plurima habet, quæ *Dracunculo* minimè competunt, & vt alia taceamus, sola reclamat, quæ in hoc est squamosa, & glabra, in *vesperilione* pilosa, &

Nescitur ferme ad quod animalium genus noster Dracunculus sit referendus.

sa, & villosa, qualis ferme in muribus esse solet, sic vndique sunt angustia.

At nos, ut Aristoteli contrarium id visum fuerit serpentes esse bipedes, ex diligenti tamen itinerum atque navigationum lectione, vtriusque orbis tam occidui, quam surgentis solis, comperimus *Dracones*, seu mauelis dicentes, *Serpentes alatos*, atque *pedatos* simul, & duobus quidem solis pedibus ingredientes, non raro visos fuisse. Huiusmodi *Dracones* memorabilis ille pirata, qui vniuersum terrarum orbem circuiuit, & in vastissimo Oceano, infinitas propemodum naues deuorauit, hoc est praedam immensam, opimamque domum reduxit, *Draco*, inquam, iste *Anglicus*, in secunda itineris sui parte Gallico idiomate *Parisij* excusa, pagina 109. quando de *Regno Congi* loquitur, haec habet. *Ibidem conspiciuntur etiam animantes altitudine Arctis, quae alatae sunt, quem admodum Dracones. Caudam habent, & rostrum oblongum, pluresque dentium ordines. Vescuntur crudis carnis duos, & tantum pedes habent. Pellis est illis rubra, viridibus & caeruleis maculis conspersa. Eisdem coloribus cernuntur ibidem chamaleontes.* Fuit autem hic *Draconi* Anglo sermo de Serpenti- bus, viperis, & huiusmodi venenosis ac nocentibus bestiis.

Inuenio haec praeterea in decima descriptionis *Americae* parte, & illa quidem navigatione, quam primam in *Pariam Americam Vesputius Florentinus* tentauit, & regionem hanc a suo nomine sicut hodieque remanet, *Americam* appellauit. *Ibi populam quendam offendit piscationi operam dantem, & complures ibi casus Hispani conspexerunt, quos piscationem exercentes (hi populi autem qui erant ad quatuor millia conspectus Hispanis auferant) ac varij generis seras piscis, clixantes atque torrentes ibidem construxerant. Inter alia serpens alatus craticula lignea erat impositus, qui in maximum stuporem Hispanos conuertit. Pauld longius progressi, in reliquis tugurijs complures eiusmodi Serpentum viuos offerderunt, quorum pedes vinculis alligati, fauces sumbus constructae erant, ne quid hominibus damni inferre possent, quemadmodum vrsus, canibus, equis, alijsque feris capistra inhaerere solemus. Usque adeo immane tuebantur, ut ab actu illorum prorsus Hispani abstinere. In pictura, quae hoc in libro conspicitur & bestiam hanc exprimit, pedes bini saltem appinguntur. *Petrus Bellonius* observationum suarum lib. 2. cap. 70. *Habet Aegyptus*, inquit, multos praeterea Serpentes, quorum non in minimis, quae de nocentioribus dixisse satis est. Quoniam porro caudica atque integra quorundam Serpentum alis & pedibus pradorum (quos ex Arabia parte in Aegyptum aduolare serunt) corpora vidimus, vnius ex ijs Iconem le- ctorum oculis subijcere voluimus, plura de eo in libro de Serpenti- bus dicturi. Verum tamen, ut diligentem omnem etiam curam adhibuerim, hunc *Bellonij* librum tamen de Serpenti- bus conquiro non potui, quare quae de similibus *Draconibus* scripserit, me fugit. *Hobbesio*, cuius figuram in his obseruationibus suis proposuit, ad nostri *Dracunculi* imaginem proximius accedere, quam ad aliarum vllam a nobis ex alijs authoribus, excepto *Herodoro*, al- latarum.*

Consimile prorsus figuram *Ambrosius Pareus* lib. 1. depinxit. Verum quid *Dra- cones* sint, & vnde veniant, no docuit, sola illa quae *Plinius* habet, attulit, quae ad rem nostram nihil faciunt, hic enim de *Dracunculo* nostro non sonauit quidem, verum mag- nos serpentes quosdam, ut supra memini, *Draconum* nomine afficere voluit. Addit *Pareus* alium maiorem tricornem, monopodem hunc, aut multipidem dicas, haud

scias

scias, vno verbo monstrosam potius quam naturalem bestiam. Hi ambo *Dra- cones* ab alijs omnibus animalium scriptoribus, quos ego vidi, ut delineantur, ita minimè explicantur, ut probabile valde sit, vnum scriptorem ab altero hos mutuos accepisse. Quod autem inter nostrum verum & hos discrimen intercedat, posterius pauld declarabo.

Cardanus tamen lib. 9. *Subtilit.* se nobis opponit & serpentes alis, ac pe- dibus priuat. Rationem hanc assignat: quia sic pernices & perniciosi maxi- mè simul forent, quod *Natura* benignitas non permittit. *Ea de causa*, ait, *natu- lam autem venenosam Naturam fecit, aut si fecit faciet, debile venenum illi erit, ut ves- pe, aut non magna, aut diurna, aut non frequens & pusilla, aut in desertis locis habi- tabit. Manifestum est igitur ex sine ipso, cur Serpentes sine alis & pedibus sint.* Sed & finis huius rationem adduxit, quod putauerit nimirum, venenum horum ex fic- citate nimia esse siccissimae substantiae, quare aequum fuisse, ut cornua, vngues, ossa, & pluma venenosorum carnibus animalium immisceretur, ut haec siccio- ra ita efficerentur & nocentiora. Quae *Scaliger* in *Exercitationibus* suis aduersus haec disputauit, videre possunt, quibus otium commodam magis est. Ego vero eundem *Cardanum*, vel hoc ipso in loco, no satis sibi consentanea docuisse mihi persuadeo, quando adhuc venenosiores *Serpentes* illos, quibus vngues & cornua non carnibus immixta fuerunt, sed extremitatibus eorum adnata, scripserit: *Serpentem* vero, ait, quicumque etiam vel in cauda ungulam vel in fronte cornu habent, immodicè sicci sunt, atque ideo perniciosissimi. Ut igitur *Serpentes* veneno praediti essent, pilis, plumis, cruribus, alijsque carere debuerunt, & parum etiam bibere his necesse fuit, & eos oculi ruberent. Haec de causa nulli sermo pisces venenosi quod sint, siccissimi a parte tales sunt, ut lepores marini selle, & spinis aranei pisces. Haec omnia, & quae *Scaliger* cotradicit, sub incedè ad longum referre, nunc no licet, nec libet, alio id loco fiet.

Hoc solum pro asserendo, confirmando, & a dolis fraudibusque omnibus exi- mendo *Dracunculo* nostro, ex alio *Cardani* lib. de *Rerum varietate* nempe, cap. 29. lib. 7. attulisse, & *Cardanum* nolentem volentem veritati assensam praebere de- buisse, mihi sufficeret, huiusmodi prorsus, ut ego opinor, *Dracunculos* ab ipso *Pa- risijs* visos, qualis noster est, iam dudam fuisse. Haec cocepta ipsius, dicto iam loco, sunt verba. Sed de *Serpenti- bus alatis*, dum *Lutetiae* essem, quid viderim apud *Gulielmum* muscum referam. Habebat ille quinque tales, quales nunc describam: qui cum omnes di- uersis temporibus habiti essent, formam vero eadem penitus, indicabat non fuisse commenti- tior: neque enim diuersi homines, eadem ad unguem, & maxime diuersis temporibus fin- gere possunt. Erant autem bipedes alis exiguis, ut vix volare posse crediderim. Caput par- uum & Serpentum capiti simile: Color lucidus, pluma nulle, nec pili. Aegritudo eius, qui praecellebat alios, cuculi. Praesertim si confecti fuissent, alas tam grandes addere, ut posse volare existimarentur: delatos ex India constat. *Dracones vulgus* vocat. Hos ego, ut iam scripsi, nostro *Dracunculo* congeneres fuisse conijcio, quamuis notas om- nes, quae in nostro sunt, non expresserit *Cardanus*. Pedes vero *Draconibus* quoque *Scaliger* dedit *Exercit.* 189. *Draconibus* autem crura esse, & notum est, & pueri- lia ista esse, inquit, ut *Serpentes* veneno praediti essent, oportuisse eos carere cruribus propie- rea, pilis, plumis, & parum bibere.

Inuenio praeterea in *Gesnerianis* notis sequentia verba ex *Brodai Miscellam.*

Zzz 3 lib. 3.

Dracones a diuersis scriptoribus idem mutati videtur propositi.

Cardanus alas & pedes serpenti- bus admi- nit.

Rationem huius ad- ducit.

Cardanus contraria suis de- cretis do- cet.

Scaliger ad- uersus *Car- danum*.

Cardanus tamen ala- tos & pe- datos & morbo fer- me similes *Dracones* quique *Pa- risijs* vidi.

Scaliger quod pe- des *Dra- conibus* con- cecit.

Dantur ser- pentes pe- dati & qui- dem bipe- des aduer- sus Aristo- telis decre- ta. *Draco* An- glicus ce- leberimus *Pirata* or- bis vniuer- maria nau- gavit.

Americus Vesputius Florentinus in *Ameri- ca* *Dra- cones* bipe- des vidi.

Bellonius de pingit *Dracuncu- lum* nostro valde si- milium.

Hic non ab- simile *Pa- reus* pro- ponit. *Pareus* de nostro *Dra- cone* nihil habet.

Modatus alati Draconem in Gallia visum esse testatur. Hoc testimonium in libro de rebus Gallicis Caradani.

lib. 1. cap. 1. Esse porro Serpentes quosdam mēbr̄ anacēi p̄cipuū alarū inflar̄ v̄ntes, memorie proditur: quod etate nostra ita esse comperit. Delatus enim est ad Franciscum Galorum Regem Draco pennatus, apud Sanctones à rusticis, cum in eum involaret, ligone casus; hunc multi eruditi, spectatūq. fidei homines se vidisse nobis testati sunt. Putabant autem ex transmarinis regionibus, vento pulsum, in eam provinciam emigrasse, nam Gallia monstrū eiusmodi caruit. Hic licet pedum nulla fiat mentio, voluit tamen Cardano auctoritatem hanc oculatorum testium opponere, quia præter crura serpentibus, etiam alas ipse in quo iure adimere conatus fuerat.

Auctor pugnat lea prolixitas & arrogantia. Aurea dicta Seneca & Clem. Alexandrini philosophi studio consideranda.

Hic benevolus mihi lector meus rogandus, ne aut prolixitatem meam, in enarrandis auctorum dictis accuset, aut in ijs refellendis arrogantiam culpæ: ipserum enim dogmatum conflictus, dū in se conferuntur, & veritatem conciliat, unde sequitur cognitio, inquit Clemens Alexandrinus. Est quidem vna via veritatis, sed in eam tanquam in fluvium, alia aliunde fluentia influunt. Et cum Seneca meo, ad posterior, hoc regeto. Non me cuiquam mancipari, nullius nomen fero, multum magnorum virorum iudicio credo, aliquid meo vindico, nam illi quoque non inuenta, sed querenda nobis reliquerunt, & inveniuntur forsitan necessaria, nisi et superflua quæstiverint. Multum illis temporis, verborum cavillatio enipuit, & captiosa disputationes, quæ acumen irritum exercent. Nestimus nodos, & ambiguum significationem verbis alligamus, deinde dissolvimus. Quare alio idem loco indignabundus, in has querelas erumpit. Pudet me, in re tam seria, senes ludimus. Mus syllaba est, mus autem casum rodit. Puto nunc me istud non posse solvere, quod mihi ex ista sententia periculum imminet? quod incommodum? sine dubio verendum est, ne quando in muscipula syllabas capiam, aut ne quando, si negligentior fuero, casum liber comedat. Nisi forte acutior est illa collectio. Mus syllaba est, syllaba autem casum non rodit, mus ergo casum non rodit. O pueriles ineptias! in hoc supercilium subaximus, in hoc barbam demissimus, hoc est, quod tristes docemus & pallidi. Hæc studiose rerum naturalium indagator, aurea tibi dicta sunt. Tempus, cuius exigua nobis relicta est portio, non inutilibus, & nugacibus verbis, sed & frugiferis rebus impende, & cum eodem Clem. Alexandrino, nulli te recte addicias, Philosophiam non Stoicam, non Platoniam, non Epicuream, non Aristotelicam, sed que curque ab his sacris recte dicta & facta videris, hoc totum selectum Philosophiam dicas. Et quæ cum sacris magis literis congruit, hanc toto animo exosculare.

An Draconculus hic ad serpentes pertinet?

Verum & nos temporis rationem aliquam ducamus, & ad finem tandem properemus oportet. Ad quem priusquam perveniamus, explorare operæ pretium fuerit, sit ne Draconculus noster ex Serpente progenie oriundus? Ad hoc quaesitum, si Aristotelis, & Plinii doctrinam sequi velis, negando, si Naturam consulere malis, affirmando respondebis.

Ex Plinio probatur, non ad serpentes illud referre. Idque eo argumento quo coena verum habet.

Cornu in primis corneum, non carneum obstat, ne Serpentes ex horum decretis auctorum esse credas. Quamvis enim Herodotus lib. 2. dicat: At circa Thebas sunt sacri Serpentes, nihil omnino hominibus noxi pulillo corpore, bis præditi cornibus, & summo vertice enatus: quos defunctos in lavis ad sepeliunt, huic enim Deo illos sacros esse prædicant. Et Plinius lib. 1. cap. 37. Cornua quoque referat, multis quidem & aquatiliū, & marinorum, & Serpentum data esse modis. Air tamē, quæ vix cornua intelligantur, quadrupedum tantum generi concessa esse. Idem

Cochleis

Cochleis ad præciandum iter (scilicet data sunt cornua) corporea hæc sicut cerastis hoc est serpentibus huius nominis) aliquando & singulari. Itaque ex Plinii historia, habemus quidem Serpentes cornutos, verum non duris ossibus, sed mollibus, & vt, ipse loquitur, corporeis cornibus insignitos. Noster autem Draconculus, vnicam omnino corneæ, & durissimæ substantiæ, in apice capitis gestat, cornu inquam verum, non Cristam, quam aliqui Draconibus attribuerunt. Quare idem Plinius lib. 8. cap. 1. 2. Id modum mirum, ait, vnde Dracones cristatos Iuba crediderit. Et laudato iam supra loco, cum de animalibus, quæ cristas habent egisset, Draconum enim cristas qui viderit, inquit, non reperitur.

Aristoteles autem lib. 2. Histor. anim. cap. 1. Cum de animalibus, quæ cornua gerunt, sermonem institueret, Serpentum mirumè recitatur. Et bisulca quidem sola facit, vt plurimum cornigera. Oryx ipsi quoque bisulcus cum sit, non bicornis tamen, sed vnicornis existit. Et Asinus Indicus, solipes non bisulcus, monoceros est. Hoc eodem porro capite cum Plinio probè congruit. Quæ autem cornuta sunt, eadem omnino quadrupeda esse certum est, ait, nisi quid per translationem cornu habere dicatur: quemadmodum Egyptij de Colubris Thebanis perhibent, quasi aliquid illis veluti vestigium cornu extuberet. In nostro verò bipede Draconculo, non quadrupede, Corniculum non per metaphoram & translationem, sed realem essentiam, atque existentiam, non molle, ac tenerum, sed durum & osseum prominet. Quin & rostri cuspis merum quoddam cornu existit. Et quod mireris planè, ac præter Aristotelis doctrinam accidisse dicas, animal hoc nostrum superioribus incisorij dentibus, cum iure carere debuisset, quia cornigerum est, hoc tantum abest vt ita sit, vt hos etiam inferioribus comparibus suis & correspondentibus, triplo maiores auctiores atque longiores obtinuerit. Hoc ipso enim, & libro & capite Philosophus: Sunt alia utrinque dentata, inquit, alia altero dentium ordine carent. Quæ enim cornua gerunt, hæc non dentata vrinque sunt, quippe quæ primoribus maxilla superioris careant dentibus. Quamquam sint nonnulla, quæ cornibus vacent, & utrinque dentata non sint, vt Camelus. Non igitur mirum est, si in Camelo contra Naturæ legem & Aristotelis regulam, hoc euenit, posse iisdem aduersari. de ceteris Draconculum etiam nostrum, qui licet coniger sit, dentibus tamen nullis in superiore maxilla sit destitutus. Verum de cornibus plura in sequente, & ultimo capite hoc nostro, vbi de Scarabæo corrigera seu Taura volante agemus, suppeditabimus. Hoc interim pro morej & amore meo, Philosophia Tyroni meo indulendum denuo censeo, plurima vera esse, quæ parua sunt credibilia. Venire veritatem etiam interdum in lucem, non quaesitam. Et interdum ita per spina esse veritas, ait Seneca, vt eam infirmare nulla res possit, interdum tamen est adhibenda vis veritati, vt cruetur. Quod si nos quandoque aduersus veteres hoc ipsum disputando præstatimus, id non calumniandi illos, per quos plurimum proficimus, sed ab erroribus eorum, si qui irreperint, iuniores tutandi sit gratia. Tantam enim ait Cicero, semper potentiam veritas habuit, vt nulli machinis, aut cuiusq. hominis ingenio, aut arte, subverti posuerit. Et licet in causa nullum patronum aut defensore obineat, tamen per se ipsam defenditur.

Videamus, vterius si placet, an dentes in hoc Draconculo Serpenti sint, nec ne? Aristoteles 2. hist. anim. cap. 17. Gazæ interprete, Dentes exerti omnibus sunt, ait,

Hoc ipsum ex Aristotelis doctrina dicitur.

Contra Aristotelis de crea corniger Draconculus est, & dentes omnes habet.

Adhortatio ad Philosophos studiosos.

Probantur argumentis non pertinere ad Serpentes.

Idg. ex di-
ctis Aristoteli.Gaza à Scali-
gero re-
prehenditur
& bene qui-
dem.Plinij do-
ctrina de
dentibus ser-
pentum.Dracuncu-
li nostri de-
tes nō sūt
serpentini,
sed merē
Leonini.Draco hic
haberi rictū
magnum.Solinus cō-
tra Draco-
nibus ora
parua attri-
buit.Serpentibus
delint au-
ricula.Scribitur
non tunc
capitur
nocturne

ait, *Serpentibus*. Scaliger ad hunc locum, *Illud nequaquam excusatur*, inquit (in *Gaza* videlicet) cum *Kαρχαδοδοντος* interpretatus est exertos dentes. Nam neque id sonat vox Græca, neque verum est, neque exerti sunt duo illi, quos longissimos tradit Plinius, quanquam præ ceteris essent. Bene hæc Scaliger, sed ante ipsum prius hæc Niphus aduerterat, hæc enim in explicatione textus huius, verba eius leguntur. Deinde quales sint dentes narrat (scilicet Aristoteles) & dicit dentes *Kαρχαδοδοντος*, id est serrati omnibus sunt. Nescio cur Theodorica (hoc est *Gaza*) translationes habent exertos? cum hoc sit contra sensum. Patet Serpentes habere dentes serratos, & non exertos. Et etiam contra verbum Græcum, nam *Kαρχαδοδοντος* interpretamur dentes serratos, siue asperos, vel inflexos, siue vallatos. Sed ambo hi tam Augustinus Niphus, quam Iulius Cæsar Scaliger, à Plinio hoc ipsum discere iam olim potuerunt, qui lib. 11. cap. 37. *Dentium tria genera*, ait, serrati, aut continui, aut exerti. Serrati pectinatim coeunt, ne contrario occursum atterantur, ut *Serpentibus, Piscibus, Cambus*. Quales reuera in *Viperis* & alijs *Serpentibus* inueni, non erectos tamen, sed recuruos. Ast narro tibi, mi lector, *Dracunculi* nostri dentes non *Canum*, sed *Felium*, vno verbo, *Leonum dentibus* simillimos esse, quibus ad vnguem comparantur. Ad quos accedunt etiam illi, qui in *Tigre* & *Lynce* videntur. Quare ne *crambem bis coctam* tibi apponam, & eisdem *Leonibus* dentes hic denuo repetam, depingam, atque enumerem, remitto te ad operis huius mei paginam quingentesimam & trigessimam, ubi sufficienter eos enarratos, atque delineatos offendes. Igitur nec dentes, ut vides, *Dracunculum Serpentibus* associabunt, neque ad *Nicandri Dracones* pertinebit, his enim ille triplicem *dentium* ordinem hisce verbis assignauit, & *palearia* appendit.

Formosa apparet species, pulchro illius ore;
Triplique conspicui se produnt ordine dentes;
Magna sub exigua scintillant lumina fronte;
Tinctaq. felle regunt mirum palearia mentum.

Quid de rictu huius, de auribus, collo, pectore, costis, ventre dicam? Rictus huius bestiolæ pro exiguitate maximus est, ut si verum est, quod Plinius monet, quæ illum grandem habent animalia, laniatu viuere, hunc etiam *Dracunculum* rapacem, & laniatorem dicas necesse habeas. Et quamuis haud nesciam, *Serpentibus* plurimis, adeoq. *Draconibus* supra à me traditis, apertissima ora esse, ut *ceruus* quoque integros deuorare valeant: *Solinus* tamen cap. 32. veris *Draconibus* rictus nequaquam magnos, sequentibus verbis attribuit. Porro *Veris Draconibus* ora parua, & ad morsus non debescant, sed arctæ fistula, per quas & trahunt spiritus & linguas exerunt. Quippe non in dentibus vim, sed in caudis habent, & verberant potius, quam rictu nocent.

Auricula præterea nulli datæ sunt *Serpentum* generi. Hoc Plinij est edictum, loco iam nuper citato. Sed *auricula*, inquit, omnibus animal duntaxat generantibus, excepto *testulo* marino, atque *Delphino*, & que cartilaginea appellauimus, & *viperis*. Hæc cauernas tantum habent, aurium loco, præter cartilaginea & *delphinum*, quem tamen audiri manifestum est, nam & canu mulcentur, & capiuntur antonii sono, quamnam modo audiam mirum. Simili modo *squamigeris* atque *Serpentibus*, scilicet cauernas tantum ad auditum. Hæc Plinius more suo solito, ex *Aristotele* compila-

lavit,

lavit, qui & ipse merito est audiendus. Lib. 1. cap. 11. hist. animal. *Eorum quæ sensum obtinent audiendi, alijs auriculae sunt, alijs desunt, meatusq. patent ipsi audiendi, ut ijs quæ penna, aut cortice, squamæue integuntur. At ea quæ animal generant omnia auriculas habent, excepto testulo marino, & delphino, & reliquis ita ceteris. Vitulus ergo marinus continet manifestos, quæ audit: at delphinus audit quidem, sed nullis caernis, quæ vicem præsent aurium.* Ast *Dracunculus* noster, tantum abest, ut serpentum more auriculis careat, ut *Apuleianis* etiam fermè pares gerat, & subrigat.

Vituli marini cum vterque scriptor hic meminerit, de hoc quid mihi commentum sit, simul apponam. Nudius tertius cum Principe nostro *Cæso*, hunc viuum in clathris ligneis prægrandem, decem circiter pedes longum, hic *Romæ* visum iuimus, extra aquam (nisi quod eadem subinde perfundatur,) vltra menses duos conseruatum, in mari *Neapolitano* captum, & huc perlatum. Est autem hic quartus, quem à triginta annis in *VRBE* vidi, & priorum omnium maximus: & is ipse planè, quem *Rondeletius* lib. 6. cap. 6. priori loco describit, ad posteriorisq. differentiam (qui maris Oceani est) maris Mediterranei incolam facit. Hunc *Princeps* diligenter depingi curauit, cuius in secundo nostro *romo*, Deo fauente, mentio fiet. Quod hic innuam, aliud non habeo, nisi nos omnes miratos maximè fuisse, cum *auricularum* nulla, imò cauernarum, & foraminum vix vlla vestigia apparerent, per quæ vox intimius penetrare potuisset, hunc tam exactè tamen *heri* & *magistri* sui vocem audijse, & tam promptè ad hanc obedijsse, ut quoties illum *Cola*, *cola* vocitaret, hoc nomine audito, confestim toto contorto ad hunc corpore, perrexit. Græcis *βωύη* à boatu, quem edit, *Virgilio Phoca*, alijs ferè omnibus *Vitulus marinus* appellatur. Hunc præcipuè boatum edit, cum ipsi esca sua, hoc est, pisces monstrantur, quorum triginta & plures libræ vix singulis ei diebus sufficerent. Qui hunc circumferunt, & populo monstrant, *Lupum* & *Draconem marinum*, quam *Vitulum*, appellare malunt. *Draconem* quidem, licet cum hoc similitudinis nihil habeat, ut nouitati pretia addant, *Lupum* autem, ut *Rondeletius* quoque refert, quia inferior maxilla lupinam refert, *Vitulum* verò, cum ob boatum, tum quia *naribus* est *vitulis* terrestribus affinis, & ut ego iudico, capere ipsis quoque non valde diffimilis, si auriculas haberet; reliqua non persequor.

Quis autem verus sit *Draco* & *Dracunculus marinus*, ego quoque ed inclino, non esse *Serpentem marinum*, qui Græcè *επι θαλάσσιος* appellatur, quem errorem aliqui ex Plinio haurire potuerunt: non esse *Hippocampum*, quem pro *Dracone* *Matthiolus* nobis substituit: non *Trachurum*, quem *Iouius de Piscibus Romani* agens, nobis persuadere conatur: verum esse illum, qui *Græcis* antiquis, recentioribus verò *Dracena*, *Romanis* nostris hodie *Tragina*, *Latinis* & *Draco marinus* & *Araneus* nuncupatur. In harum mare controuersiarum, plenis nunc velis inuolare mihi non est animus, adeat suadeo, si quis his studijs capitur, ut veritatem nasciscatur, i. cap. hist. anim. aquat. *Hippolyti Saluiani* Medici olim *Romani* nostri, quod incomparabile opus, ita ingenij sui fecunditate, atque figurarum ære excusarum venustate illustrauit, ut palmam, qui in hoc stadio cucurrerunt, cursurique sunt, præripuerit facillè omnibus. Eoq. magis egregius ipseus

cona-

Dracuncu-
lus noster
auriculas
magnas ha-
bet.Virulus ma-
rinus facis
magnus ab
autore Ro-
mæ vitus.Hic aurica-
lis carens
exquisite ta-
men audit.Hic herus
luis vocat
Dracena
& Lupum
marinum.
Cur vitulus
vocetur.Quis se ve-
rus Draco
marinus?Hippolyti
Saluiani
scriptoris
de pisci-
bus encyclo-
pædium.

conatus est laudandus, quod dispendiosum quidem, est utilissimum hoc opus à magnis etiam Principibus ipsi invidendum, sed imitandum tamen, proprijs sumptibus, adiutrice industriorū artificū manu, domi suæ edolauit, veluti filius ipsius Gaspar Saluianus adhuc in viuis, & illis qui amœnioribus Musis delectantur omnibus charissimus, mihiq. amicissimus, nuper nobis est contestatus.

De Collo Dracunculi nostri, quid aliud dicam? quàm quod supra quoque insinuauit, hoc è thorace sursum elatum, non autem rectà lineà antrorsum protrahitum a nem iustius longè æmulari, quàm Serpentem.

Collam in hoc Draco ne autè potius quàm serpente representat. Nec colla serpentum cū Draco ne contineant.

De costis hoc habe. Aristoteles lib. 3. hist. animal. cap. 17. *Serpentibus*, ait, *costa totidem, quot dies mensem integrum complent: singulis enim tricena*: In vtrovis autem Draconis nostri latere, quatuordecim costas inuenio, quibus si duas addas clauiculas, habebis tricenarium numerum, erit igitur *serpens*. Bene habet. At tamen existimo ego, Aristotelem in quouis latere voluisse tot costas, quot dies sunt in mense, atque sic omnes sexaginta essent. Hoc ex capite 15. lib. 1. hist. anim. eruo. *Dorsum pone pectus est, cuius partes scapulae, & spina, infraq. è regione ventris, lumbi habentur, communes autem partis superioris, inferiorisq. costa octone, nam de hominibus gentis turdulorum (Scaliger legit ligniorum, vt enim Aristoteles habet, alij Ligurum) quos septenis costis ferunt creari, nullius idonei auctoris testimonio constat*. Recenset igitur Aristot. non vtroque, sed singulorum tantum laterum costas, quomodo enim omnes hominis costæ octonæ saltem essent?

Probè Aristotelè Plinius imitatus est lib. 2. 1. cap. 37. *Pectus*, ait, *hoc est ossa* (alij legunt costas) *præcordijs & vitalibus natura circumdedit, at ventri quem necesse erat in crescere, ademit, nulli animalium circa ventrem ossa: Pectus homini tantum latum, reliquis carinatum, volucris magis, & inter eas aquaticis maximè. Costa homini tantum octona, suisbus dena, cornigeris tredecim, serpentibus triginta. Dalecampius ad hunc locum hoc optimè animaduertit. Lego verò costa homini tantum duodena, nisi forte superiores (quæ exculatio in Aristotele forsan quoque locum habebit) octonas tantum intellegat veras, & legitimas, non adnumeratis quatuor spurjis.*

In Draco ne hoc costæ non in pectore solim, sed in ventre etiam inferiori exstant.

Verùm, & alia ex hoc Pliniano loco animaduersio suboritur, cum ait: *Nulli animalium circa ventrem ossa*. Quam legem dudum priùs Aristoteles decreuerat, lib. 3. hist. anim. cap. 7. his conceptis verbis: *Pectus etiam costis impositum est, quæ quidem aduersè inter se coeant, cum reliquæ breuiores sint, quàm vt facere idem queant, nullum enim animal est, quod circa ventrem os habeat*. Paulò aliter hæc vertit Scaliger, sed quæ id, quod nos intendimus, non mutat. Ast nostro in animali certissimum est, dictas vtiniquè quatuordecim costas, non pectoris solummodo regione comprehensas, sed per ventrem inferiorem quoque dispositas, vsque ad os sacrum, vbi coccyx & cauda incipit, peringere, & has quidem, vera ossa, non spinas quales in piscibus sunt, apparere, & esse, sole meridiano clarior patet.

Determinatur ad serpentes potius quàm alia animalia: Draconem esse referendū.

His tamen omnibus modò allatis obiectionibus non obstantibus, & haud quicquam proficientibus, si quis me iudice, decernendum iubeat, ad quodnam animalium genus Dracunculum reducendum censcam? Ego inter Serpentes potius, quàm vlla alia in specie animalium ipsi remanendum iudico.

Hoc

Hoc enim mihi concedat æquissimus lector, nullus dubito, tam insignibus instructum membris, tam varijs ornatum organis animal, ex putredine minime emergere potuisse. Ex verme etiam quod oriatur, vix est probabile, ex quo igitur excludatur, aut viuum è matre sua enascatur oportet.

Rationes huius de creci.

Ovipara autem vel exanguia sunt, vel sanguinem participantia. Illa aut mollia, testacea, crustacea vel insecta sunt: nullum ex his, Draco est. Sanguinea autem ovipara vel volant, vel natant, vel incedunt. Volantia solæ aues sunt, quæ non sufficit, quod alas ad volandum possideant, sed plumis insuper ac pennis vestiri necesse habent, horum in Dracunculo nihil est. Natantia omnia pisces sunt, vel Serpentes etiam natrices dictæ, verùm hæc omnia pedibus nullis egent, nisi Amphibia sint. Ovipara terrestria, vel aquatica, hoc est sine pedibus, vt Serpentes, sunt, vel pedata, eaq. quadrupeda, quæ cum Serpentibus plurima communia habent, & pleraq. sunt Amphibia. Sunt tamen ex aquaticis hæc aliqua, quæ ouum quidem intra se generant, & ex hoc postea fetum viuum edunt, quod & viperæ cum paucis quibusdam Serpentibus molitur.

Draculo animalium.

Inter viuipara solus vesperilio volat, reliqua incedunt omnia. Iam autem supra probauimus, Dracunculum non esse vesperilionem, cum curis obstet, quæ Serpentis est in Dracone, muris verò est in vesperilione. Adde caudam in Dracunculo longam, in vesperilione viuò vix visibilem, in sceletò tamen, carne probè denudato, satis conspicuam.

Concluditur dracunculum esse serpentem.

Iam autem quid indè incommodi nascetur, si dicamus Dracunculum esse Serpentem pedatum, adeoq. bipedem & alatum? Licet Aristoteles hunc nusquam viderit, auditione nunquam acceperit, & in rerum natura haud esse crediderit, neque ideo etiam descripserit? At inquit, hoc implicat omnino contradictionem quandam, scilicet Serpentem appellari, qui non serpat, sed volat, atque pedester, auium instar ingrediat.

Nec obstat quod hoc forte Aristotelis doctrinæ adueretur. Obiectio.

Hunc igitur per me licebit, vt lubet, voces, & nouæ animalis formæ, nouum, si placet, nomen affingas, ego non moror. Nam reuera etiam ad Serpentes potius, quàm ad quadrupeda animalia perfectiora, lacerei pertinent, licet pedibus quatuor incedant. Et quid mirabilius est, quàm pisces natate, & volucres simul esse? quod in Milano nostro, Hirundine marina, quarum mihi vna est latissimis membranis alis, & piscibus illis Indicis, quos Hispani Boladores appellant, quotidiana experientia testatur. Quid si igitur Dracunculus serpat, incedat, & volat, si opus fuerit, an hoc absurdum existimemus? Volare autem illum, tot præclaris scriptorum veterum, ac recentiorum testimonijs, iam supra adstruximus. Hoc tantum adiungo, qui nobis hunc Draconem depingunt, sole re alis erectis id facere, atque vt pinna; & oræ extrema non caudam versus respiciant, quemadmodum in nostro reuera videre est, sed sursum erigantur, eundem delineare. Quod an re ipsa inter volandum ita eueniat, an ex pictorum potius excoitatione hoc ortum duxerit? anxius valde adhuc hæreo.

Responso.

Rationes pro opinione auctoris.

Quæ sit differèntia posture alarum in vero & picto comunitè Dracone.

Huiusmodi Draco alis ita erectis, & in altum sublatis, Aquile subiectus, arma gentilitia decorabat PAVLI V. P. O. M. Hunc cum Draconem Scipio Pauli V. arma gentilitia Draconem habet. Card. Burghefus PAVLI Nepos, in prædio suburbano suo, quod extra Portam Pinciam amœnissimum, rarèq. artis statuis, atque picturis ornatissimum extruxit,

De hec
Dracone
Card. Mas
fai Barbe
riui erudi
tissimi car
men.

xit, *Viridarij* eiusdem frontispicio præfixisset, iussit in hunc olim Epigrammate eruditissimo & venustissimo, tum Cardinalis *Maffæus Barberinus*, nunc & ipse *Sum. Pontifex*, & *Optimus Princeps VRBANVS VIII.* quod ex pluribus ipsius poematis, immortalis gloriæ dignissimis deprompsi, vt lectorem meum exhilararem, atque post amarissimum, tot *Serpentum* & *Draconum fel.* eidem (bono tamen animo) à me hæcenus pleno poculo propinatum, dulcissimo *Apum melle* refocillarem, hic iure subijcere debui.

Draco Aereus in Fronte Laureti in Virid. Ill. C. Burghesij.

*Non sedeo custos, adsto venientibus hospes,
Non magis hæc Domino, quam tibi villa patet.
Hic requiem captare licet, passimq. vagari,
Aëris hic haustu liberiore frui.
Nec species animum turbet metuenda Draconis,
Non ego, quæ flammis Hydra perempta, cadat.
Non ego sum Python, feriant quem spicula, lauros
Ecce mihi credit Cymbius ipse suas.*

Porrò si quis ex me scilicetur, quæ huic *Dracunculo* sit patria, quique penates? respondeo ex coniectura quidem, sed probabilissima, hunc non esse *Americanum*, non *Europæum*, non *Africanum*, sed *Asiaticum*, & quidem *Arabicum* indigenam, *Bellonius* enim, quem supra adduxi, ait, se tales in *Egypto* vidisse *Dracones*, quos ex *Arabia* parte, in illam aduolare narrabant.

Congruunt hæc mirè cum illis, quæ ex *Herodoto* in hunc sensum attulimus, vtunque *Plinius* fabulatorem hunc nominet, quo nomine & ipsemet apud non paucos inclaruit. Figurà siquidem, quam *Bellonius* nobis exhibet in suo *Dracunculo*, si non proxime omnino, prope tamen ad nostrum accedit, veluti vtiusque iconem consideranti palam fiet. Huius farinae & formæ sunt illi quinque *Dracunculi*, quos *Cardanus* se *Luætiæ* vidisse meminit, qui licet hos ex *Indijs* allatos suspicatus sit, parum refert, solemus etiam nos hodie plerasq. res exoticas, prius haud nobis visas *Indianas* appellare, quòd *Indiarum* nomen, in cogniti Orbis, & mirabilium rerum plerunq. nobis memoriam refricet. Et omnia quasi ex longinquis allata locis, vel magna credimus extollimusque, quia parui sumus, cum multis rebus non ex natura sua, sed ex humilitate nostra magnitudo accedat: vel incredibilia ducimus, quia rara & exotica sunt, cum quotidiana, licet maxime mirabilia negligamus. Adcò naturale est magis noua, quam magna mirari. Et quid, si etiam aliqua à communi nature lege, quandoq. exorbent? non ideo confestim sunt explodenda, ignorat enim *Natura potentiam*, qui illi non putat aliquando licere, nisi quod sapius facit.

Si quis præterea me interroget, an *pullum* hunc exiltimem, fuisse alicuius magni *Draconis*? An verò naturalis hæc corporis sui magnitudo, & constitutio fuerit? Ego quouis deposito pignore, certare ausim, vel veram hanc corporis proportionem esse, vel certè paulò maiorem latè existere debere. *Bellonius* nec magnū, nec paruum dixit, cum tamen, vt ex icone ipsius patet, nostro congener, & similis fuerit, credi etiam fas est, paruum fuisse, quoniam ex quinque istis,

In qua or
bis parte
tales Dra
cunculi na
scentur.

Arabia his
patria est.

Cur Car
danus hos
Indicos vo
cauit.

Cur Car
danus hos
Indicos vo
cauit.

Cur Car
danus hos
Indicos vo
cauit.

Cur Car
danus hos
Indicos vo
cauit.

Cur Car
danus hos
Indicos vo
cauit.

Cur Car
danus hos
Indicos vo
cauit.

Cur Car
danus hos
Indicos vo
cauit.

Cur Car
danus hos
Indicos vo
cauit.

Cur Car
danus hos
Indicos vo
cauit.

Cur Car
danus hos
Indicos vo
cauit.

illis, nostro & *Telloniano*, similibus, maximus eorum ad *Cuniculi* latè, parui animalis, longitudinem & altitudinem accessit, quos *Cardanus Parisijs* obseruaerat. Hoc alià confirmo coniecturà, quoniam *Herodotus* ait, aliè esse *resperilionum* illos *Dracunculos*, qui ex *Arabia* in *Egyptum* conuolant, & ibi ab auiibus *Ibidibus* seu *Iubus* nò maioribus, vt reor quàm *Ciconia* sunt impetuntur, debellantur ac trucidantur, parui igitur hi *Dracones* fuerint. Roboratur hoc ipsum alià quòdam ab experimentis anatomicis desumptà ratione, quæ hæc est: Omnia ossa, quæ hic detecta cernuntur, vetuli, nò iuuenuli animalis sunt, quæ albissima, durissima, siccissima esse conspicias, cum, si tenellorum fœtuum sint, ossa post mortè celerimè denigrentur, contabescant, & computrescant, hoc in alijs animalibus sæpè expertus fui. Argumento insuper irrefragabili, hoc comprobauero, ex dentibus, qui integri, perfectissimiq. hic omnes comparent, quod in recentissimi pullo haud quaquam eueniret.

Quæ si ita se habeant, vt ego mihi persuadeo, non erit hic noster immanium illorum filius *Dracorum*, in quorum, vt supra ex *Strabone* memini, dorso & tergibus herba iunaleuntur. *Bustamantinus* lib. de rept. sac. script. lepidè profectò de plantis hisce philosophatur, vult enim *Dracontiam* & *Dracunculium* herbas, ita vocatas esse, quod ex *Draconum* substantia vitam & vigorem nanciscantur, conseruent etiam per semen terræ immissum, conceptam ex *Dracone* virulaginem, & corrosiuam suam acrimoniam, atque colorem luridum, varium, & horrendum, quem *Dracontia* fultis ostendat, ideoq. senectam magis *Serpentis* alicuius illum, quàm plantam representare. Huic similiter animali deberi, vult, plantam, quæ *Sanguis Draconis* vocatur, quod sanguine *Draconis* cū prius fuerit nutrita, eundem postea colorem auulsa licet, & terræ comissa rediuium in filijs plantulis, rubicundū ac floridum imitetur, iterumq. producat. *Folijis imò Draconem*, inquit, *sculptum forma* & *effigie tenent exorta illa*, dictū mirabile nimis, norunt *Indi Hispanie nouæ*, & nos vidimus, communiter plantis aduectis, & 2 lib. 7. cap. hist. *Indiar. occident. inuisitur. Hæc enim planta alissimas radices immittit, pertingentes intima vasa seminaria animantis huius, lumbis adnata, per quos seminis ductus decurrunt, semen vt trahere possunt formatum, prolificum, efficere potens Draconem verum, formetq. ter illum missa, loco fructicis, quæ nullum alium fructum gerunt unquam, quàm folijs Draconem efformatum (mirabile satis!).*

Hæc si cui rationes philosophicæ placent, acceptet eas, sine meo periculo, ego hic tantisper iudicium suspendo, & scepticum ago. Interea non possum intermittere, quin *Nicolai Monardi* ipsissima de *Sanguine Draconis*, herbà nempe ita appellatà, & fructu *Draconis* effigiem representante, hæc verba adducam, quæ cum *Bustamantino* non vsquequaque concordant.

Hic igitur cap. 38. fructum arboris describens, *lachrymam* illam fundentis quæ *Sanguis Draconis* dicitur: *Est autem*, inquit, *hic fructus admirandus, nam sublata, qua integitur pelle, illicè Dracunculus apparet, tanto artificio à natura fabricatus, vt à peritissimo aliquo artifice è marmore sculpeus videatur: collo oblongo, ore hiante, spinâ aculeis horridâ, caudâ oblongâ, & pedibus conspicuis. Ab eo fructu denominationem procul dubio sumpsit arbor, & eius lachryma, quæ ex illa, per incisionem legitur, quam ex*

A a a Car-

Ratio hu
iura
ex He. odo
ro asseritur.

Second
ab omni
natura.

Tertia à dō
ribus peti
ta.

Non est ex
genere il
lorum Dra
conum, in
quorū dor
so herba
nascuntur.
De hi her
bis curioſa
Bustamā
ni phioſo
phia.

Quomodo
plura lin
guis Dra
conis dicit
naſcuntur.
Quare effi
gies Dra
conis in
huius fo
lijis incul
pta videat
tur, mira
speculatio

Quid de
herba hæc
sanguis
Draconis
Monardes
commeta
tus fuerit.